

αὐτοῦ οὐδὲν ἔχνος λευκοῦ ὑφάσματος ἀφινε νὰ φαίνεται, ὁ δὲ φαῖος πῖλος δὲν ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ἡρίθμει βεβαίως μακρὰς ὑπηρεσίας.

Δὲν ἐφαίνετο οὔτε νέος οὔτε γέρον. Δὲν εἶχεν ἡλικίαν. Γενεῖας, ἀδεξίως κεκαρμένῃ, ἐκάλυπτεν ὁλοσχερῶς τὸν πώγωνα, τὰ χεῖλη καὶ τὰς παρειάς, καὶ ἐπειδὴ ἐφόρει μεγάλη δίοπτρα, ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Ἀνάστημα κυρτόν, ὦμοι καμπύλοι, καὶ κνήμαι σκαμβαὶ συνεπλήρουν τὸ ἄχαρα τοῦτο σύνολον.

Ὁ Ναβὰβ παρετήρει αὐτὸν μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ὥστε ἐλησμώνησε νὰ δείξῃ αὐτῷ διὰ νεύματος κάθισμα. Τῷ ἐφαίνετο ἄορίστως πῶς ὅτι τὸ παράδοξον τοῦτο πρόσωπον θὰ ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον τὸν ἱματισμὸν του καὶ θὰ ὑπεκρίθη τὸ ὅποιον ἔφερε πρόσωπον πρὶν παρουσιασθῇ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον».

Ἀφοῦ εἰσήγαγεν αὐτόν, ὁ Πιεδούσης ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ρίψας ἐπὶ τοῦ κυρίου του βλέμμα, ὅπερ ἐσήμαινε «Δυσπιστεῖτε».

— Πρίγκιψ, εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος μετὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ μὲ προφορὰν ἐλαφρῶς γερμανικὴν, ὀνομάζομαι Χόλτζ, καὶ εἶμαι ἀπεσταλμένος πρὸς ὑμᾶς ἐκ μέτρους τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

— Ναί, γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ κύριος Λεκὸν δι' ὕφους ἡγεμονικοῦ. Καθίσατε.

Ὁ κύριος Χόλτζ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς ἄκρας μιᾶς ἑδρας, ἔθεσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ, ἤντησεν ἐκ πυξίνου ταμβάκοθῆκης ἀφθονον δόσιν ταμβάκου, ἀπεμύχθη θορυβῶδῶς διὰ ρινομάκτρον μὲ ραβδώσεις καὶ ἤρχισεν οὕτως :

— Πρίγκιψ, ὁ κύριος Τολβιάκ μοι ἐξήγησε τί ἐπιθυμεῖτε. Ἡ εἰδικότης μου εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἀναζήτησις τῶν ἀπόντων καὶ τῶν ἐν ἀποκληρώσει κληρονιμιῶν. Εἶμαι ἐγνωσμένος ὅτι ἐπέτυχον εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐργασιῶν ἀνέλπιστα ἀποτελέσματα. Πιστεύω λοιπὸν νὰ μὴ βραδύνω νὰ σᾶς φέρω εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσετε τὰς γενναίας προθέσεις σας ὑπὲρ τῶν κληρονόμων τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

— Μοὶ εἶπον ὅτι πράγματι εἰσθε πολὺ ἱκανὸς ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Ἰνδός, ὅστις ἐζήτηε νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἵνα σπουδάσῃ ἐν ἀνέσει τὸν προστατευόμενον τοῦ Τολβιάκ.

— Εἶμαι ταχὺς εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἐπανελάβεν ὁ πρᾶκτωρ, ὁφείλω δὲ νὰ σᾶς εἴπω, πρίγκιψ, ὅτι αἱ ἐνέργειαι τοῦ εἵδους τούτου κοστίζουν ἀκριβᾶ. Εἶνε τὰ ἔξοδα τῆς ἀνταποκρίσεως, ἡ ἀντιγραφὴ ἐγγράφων, ἡ ἀμοιβὴ τῶν πρακτόρων. Οὕτως, ἐσχάτως ἀκόμη, προκειμένου περὶ τῆς κληρονομίας Ρογέ, δὲν κατώρθωσα νὰ ἐπανεύρω τοὺς δικαιούχους ἢ ἀνασυνιστῶν τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ὧν τῶν Ρογέ τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ἄλλων μερῶν. Τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον εἶχε προπληρώσει ὅλα τὰ ἔξοδα.

— Αὐτὸ τὸ καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Ναβὰβ, παρατηρῶν τὸν τετριμμένον πῖλον τοῦ κυρίου Χόλτζ.

Οὗτος ἠννόησε καὶ ἐξηκολούθησε μετ' ἀδιαφορίας :

— Ἡ Ἐξοχότης σας φρονεῖ ἴσως ὅτι εἶμαι πολὺ πτωχός, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ καταβάλλω τ' ἀναγκαῖα χρήματα. Εἶνε ἀληθές ὅτι εἶμαι κακοφορεμένος, ἀλλ' εἶνε ἡ συνθήειά μου, διότι ἂν ἐνδυθῶ κομψῶς δὲν θὰ μ' ἐκλάβουν ὡς ἄνθρωπον σπουδαῖον. Φορῶ τετριμμένα ἐνδύματα, διότι δὲν θέλω νὰ μὲ συγχέωσι μὲ ἐκείνους, οἵτινες μεγαλοπιάνονται. Εἶμαι ὅμως, ἂν ὄχι πλούσιος, τοῦλάχιστον εὐπορος, καὶ ἂν σᾶς ζητῶ νὰ προκαταβάλετε τὰ πρῶτα ἔξοδα, τὸ κάμνω, διότι δὲν θέλω ν' ἀλλάξω τὸ σύστημά μου. Ἐχω ὡς ἀρχὴν ὅτι ὁ πελάτης πρέπει νὰ πληρῶνῃ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐπιχειρήσεως.

— Δὲν θὰ ἔχωμεν καμμίαν δυσκολίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, εἶπε μειδιῶν ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας. Ἡ δύνασθε μάλιστα νὰ μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ κάμετε τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς σας, διότι ὁ κύριος Τολβιάκ μὲ προειδοποίησεν ὅτι οὐδέποτε ταξιδεύετε χωρὶς προμηθείας.

— Προμήθειαι εἶνε ἡ κυρία λέξις, θαυμαζῶ δὲ πόσον ἡ Ἐξοχότης σας γνωρίζει καλῶς τὴν γλῶσσάν μας.

— Τὴν ὁμιλῶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, εἰς δὲ τὸ Ποντιχερῆ, ὅπου ἐπέρασα τὴν ζωὴν μου, πάντοτε μὲ Γάλλους συναναστρεφόμεν. Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν μας. Διὰ νὰ τὴν ἀρχίσετε, σᾶς ἀρκοῦν δέκα χιλιάδες φράγκων; εἶπεν ὁ Ζαφέρ, λαμβάνων δέμα χαρτονομισμάτων εὐρισκόμενον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ διβανίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο.

— Καλῶς, ἀπήντησεν ὁ κύριος Χόλτζ. Ἀλλωςτε, ὅταν τὸ ποσὸν αὐτὸ τελειώσῃ, θὰ σᾶς δώσω λογαριασμὸν τῆς χρήσεως αὐτοῦ, καὶ ἂν, ἕως τότε, δὲν ἔχω ἀκόμη κατωρθώσῃ τι, θὰ δώσετε ἀκόμη ἐν συμπλήρωμα.

— Σύμφωναι. Εὐαρεστήθητε κατὰ πρῶτον νὰ λάβετε τοῦτο.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἔτεινε βιαίως τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ τὸ δέμα τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, προσηρμοσμένων διὰ μιᾶς βελόνης, ἀπαξ δ' ἔλαβεν αὐτὰ ἔσπευσε νὰ τὰ ἀποκρύψῃ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ. Ἐκτελῶν μετὰ θαυμασίας ταχύτητος τὰς δύο ταύτας κινήσεις, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ πρώτην φοράν ὁ Ναβὰβ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἄνωθεν τῶν καλυπτόντων αὐτοὺς διόπτρων τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου Χόλτζ.

— Καλὰ, ἐσκέφθη. Τώρα γνωρίζω ποῦ νὰ βασισθῶ.

Καὶ εἶπεν ἡρέμα :

— Δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐλπίσω ὅτι μετὰ τινα καιρὸν ἀπὸ σήμερον θὰ μοὶ φέρετε πληροφορίας περὶ τῶν συγγενῶν, ἀγνωστων ἄχρι τοῦδε, τοῦ καλλιτέρου φίλου τοῦ πατρός μου ;

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, πρίγκιψ. Τὸ πρακτορεῖον, τὸ ὅποιον διεθύνω, εἶνε οὕτω διοργανωμένον, ὥστε ἐπιτρέπει νὰ φθάσῃ τις ταχέως πρὸς τὸν σκοπόν. Ἐχει διακλαδώσεις μὲ ὅλον τὸν κόσμον. Ἀλλως τε, ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι

οἱ πλάγιοι ἀπόγονοι τοῦ μακαρίτου Ὁ-Σολιβάν κατοικοῦν εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ τὴν Ἀγγλίαν. Μόνον, πρίγκιψ, πρὶν ἀρχίσω τὸ ἔργον, ἔχω ἐρώτησιν τινα νὰ σᾶς ἀπευθύνω.

— Καὶ ἐγώ, πρὶν σᾶς ἀπαντήσω, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀφήσω διὰ μίαν στιγμὴν. Ἐχω διαταγὰς νὰ δώσω εἰς τὸν οἰκονόμον μου καὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς ὑποβάλλω εἰς τὴν δυσάρεσκεϊαν ν' ἀκούσετε διάλογον εἰς ἰνδικὴν γλῶσσαν, ἐκ τοῦ ὁποίου οὔτε λέξιν θὰ ἐννοήσετε.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας ἡγέρθη, διήλθε βραδέως τὴν αἵθουσαν, καὶ μετέβη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ νὰ σύρῃ τὸν μοχλὸν τῆς συγκοινωνούσης θύρας.

Ὁ Ἀλῆς ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, εὐθύς καὶ ἀκίνητος, ὅπως ἀρμόζει εἰς δούλον φρουροῦντα πρὸ τῆς θύρας τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ἔτοιμος νὰ γείνῃ πάλιν Πιεδούσης, ἂν ἡ ὑπηρεσία τὸ ἀπῆτει.

Ὁ γέρον Λεκὸν ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ :

— Ἡξέυρεις ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κατεργάρης ! τῷ λέγει.

— Κανένας ἄνθρωπος τοῦ Τολβιάκ, βέλβαια ! ἀπήντησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ πρῶτον ἀριθμὸς 29.

— Καλλιτέρα ἀπ' αὐτό, παιδί μου, ἐπανελάβεν ὁ ψευδὴς Ναβὰβ. Εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος Τολβιάκ.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ Προσεχεῖς :

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Διήγημα

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ ἔκφρασις τῆς ἔλαβεν ἦθος περιφροντι καὶ τεταραγμένον.

— Δὲν μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀπεκρίθη ὁ Ὁράτιος, καὶ ἐν τούτοις τὸ σκέπτομαι ... Ναί, φοβοῦμαι, ὅτι ἡ Χάρις ἔχει ἀπόκρυφόν τινα λόγον, ὅπως ἀναβάλλει τὸν γάμον μας, τὸν ὅποιον δὲν δύναται ἢ δὲν θέλει νὰ ἐμπιστευθῇ οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς ὑμᾶς.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκαμε κίνημα ἀκούσιον καὶ :

— Τί σᾶς κάμνει νὰ σκέπτεσθε τοῦτο; ἠρώτησε.

— Μίαν ἢ δύο φορές τὴν κατέλαβον δακρύουσαν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ... ἐνίοτε δὲ ἀκόμη καὶ ὅταν ὁμιλῇ εὐθυμότατα ... αἰφνης παραλλάσσει τὸ χρῶμα τῆς καὶ ἀπομένει σιωπηλὴ καὶ καταβεβλημένη. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ὅταν ἡγέρθη τῆς τραπέζης ... τὴν παρετηρήσατε ; μὲ προσέβλεψε διὰ βλέμματος τόσο παρὰδόξου ... ὡς ἐὰν ἔπασχε δι' ἐμὲ ... τί σημαίνουν λοιπὸν ὅλα ταῦτα ;